

§ 3. W rozporządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 10 lipca 1956 r. w sprawie zatwierdzenia norm państwowych (Dz. U. Nr 33, poz. 154) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2 lp. 17 numer normy „56/M—01165” zastępuje się numerem „56/M—01171”,
- 2) w § 2 lp. 18 numer normy „56/M—01169” zastępuje się numerem „56/M—01174”,
- 3) w § 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) normy wymienione w § 1 ust. 1 lp. 1—8, 10—39, 41—153, 155—157, 160—176, 178—193 obowiązują od dnia 1 kwietnia 1957 r.”,
- 4) w § 4 pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) norma wymieniona w § 1 ust. 1 lp. 154 w zakresie budowy urządzeń piorunochronnych na budynkach, które w dniu 1 stycznia 1958 r. albo po tym dniu będą w budowie lub przebudowie, obowiązuje od tej daty, a w zakresie budowy urządzeń piorunochronnych na innych budynkach — od dnia 1 stycznia 1960 r.”

§ 4. 1. Tracą moc następujące normy:

- a) PN/M—55683 Obrabiarki do metali. Sprawdzanie dokładności. Strugarka podłużna dwustożkowa. (Najwyższe dokładności),

b) PN/M—55684 Obrabiarki do metali. Sprawdzanie dokładności. Strugarka podłużna jednożakowa. (Najwyższe dokładności).

2. W § 1 rozporządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 26 lutego 1951 r. w sprawie uznania norm ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny za obowiązujące (Dz. U. Nr 13, poz. 105) skreśla się lp. 80 i 81 oraz treść odpowiednich kolumn.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1957 r., z tym że:

- 1) normy wymienione w § 1 lp. 28 i 32 obowiązują, a w § 2 lp. 1, 2, 4, 8 i 9 są zalecane — od dnia 1 kwietnia 1957 r.;
- 2) normy wymienione w § 1 lp. 1—4, 6—27, 29—31, 33—45, 47—49 obowiązują, a w § 2 lp. 3, 5—7 i 10 są zalecane — od dnia 1 lipca 1957 r.;
- 3) norma wymieniona w § 1 lp. 46 obowiązuje od dnia 1 stycznia 1958 r.;
- 4) norma wymieniona w § 1 lp. 5 obowiązuje od dnia 1 lipca 1958 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. M. Lesz

264

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 21 listopada 1956 r.

w sprawie organizacji izb wytrzeźwień oraz sposobu ustalania opłat związanych z pobytem w tych izbach.

Na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 12, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Izby wytrzeźwień (zwane dalej „izbami”) stanowią miejsce czasowego przebywania osób nietrzeźwych, które swoim zachowaniem zakłócają spokój i porządek publiczny lub dają powód do zgorszenia w miejscach publicznych.

2. W szczególności do zadań izb należy:

- 1) izolowanie osób nietrzeźwych do czasu ich wytrzeźwienia,
- 2) udzielanie osobom przyjętym do izb świadczeń higieniczno-sanitarnych,
- 3) udzielanie pierwszej pomocy w nagłych wypadkach,
- 4) uświadamianie o szkodliwości nadużywania napojów alkoholowych.

§ 2. Izby współdziałają z właściwymi terenowo poradniami przeciwalkoholowymi, społecznymi komitetami przeciwalkoholowymi oraz innymi instytucjami i organizacjami mającymi na celu zwalczanie alkoholizmu i jego skutków.

§ 3. 1. Izby organizowane są i prowadzone przez prezydium właściwych miejskich rad narodowych.

2. Na czele izby stoi kierownik który ponosi odpowiedzialność za całokształt działalności izby.

§ 4. Izby powinny być zaopatrzone w środki transportowe odpowiednio przystosowane do dowożenia osób nietrzeźwych.

§ 5. Izby nie mogą być zakładane w bezpośredniej bliskości szpitali, szkół, koszar oraz zakładów, instytucji czy urzędów, którym działalność izby mogłaby utrudnić normalne wykonywanie zadań.

§ 6. 1. Izby czynne są przez całą dobę.

2. W uzasadnionych przypadkach izby mogą być czynne tylko w oznaczonych okresach czasu lub porach doby, które ustala prezydium właściwej miejskiej rady narodowej w zależności od miejscowych potrzeb.

§ 7. Osoby nietrzeźwe mogą być doprowadzone lub dowieziona do izby przy pomocy funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej lub osób trzecich.

§ 8. W razie dowiezienia osoby nietrzeźwej do izby środkiem transportowym nie będącym w dyspozycji izby opłata za przejazd zostaje uiszczona z kasy izby.

§ 9. 1. Kierownik izby lub jego zastępca przyjmuje do izby osobę nietrzeźwą po stwierdzeniu przez felczera, że nie zachodzą ku temu przeszkody ze względu na stan jej zdrowia.

2. Felczer po dokonaniu oględzin osoby nietrzeźwej decyduje, czy wymaga ona ze względu na jej stan:

- 1) wezwania pogotowia ratunkowego w celu przewiezienia do szpitala;
- 2) zabiegów z zakresu pierwszej pomocy, które mogą być dokonane w izbie, jak opatrunek, zastrzyk, przepłukanie żołądka itp.;
- 3) zabiegów higieniczno-sanitarnych, jak kąpiel, umycie, ostrzyżenie itp.

§ 10. 1. Osobom doprowadzonym do izby odbiera się na czas pobytu w izbie wszelkie dokumenty, pieniądze i inne przedmioty, które zostają złożone do kasy depozytowej.

2. Przyjęcie rzeczy w depozyt odbywa się protokołarnie przy udziale osoby doprowadzającej.

3. Zatrzymane przedmioty zwraca się za pokwitowaniem przy opuszczeniu izby przez osobę doprowadzoną.

§ 11. W czasie pobytu w izbie osoby tam doprowadzone nie mogą przyjmować żadnych odwiedzin ani przesyłek.

§ 12. 1. O opuszczeniu izby przez osobę doprowadzoną decyduje kierownik lub jego zastępca.

2. Opuszczenie izby może nastąpić nie wcześniej niż po ośmiu godzinach pobytu w izbie.

3. Maksymalny czas pobytu w izbie nie powinien przekraczać 24 godzin.

§ 13. O każdym wypadku doprowadzenia osoby nietrzeźwej izba powiadamia właściwą terenowo poradnię przeciw-

alkoholową a ponadto zakład pracy lub szkołę, a jeśli zatrzymany jest nieletni — również jego rodziców lub opiekunów.

§ 14. Pobyt i usługi w izbie są odpłatne.

§ 15. 1. Cennik opłat za pobyt i usługi w izbie ustala prezydium właściwej miejskiej rady narodowej w oparciu o obowiązujące ceny usług, z jakich osoby doprowadzone korzystają w izbie.

2. Posiadanie uprawnień do bezpłatnej pomocy zakładów społecznych służby zdrowia nie stanowi podstawy do korzystania w izbie z bezpłatnych świadczeń w zakresie pierwszej pomocy w nagłych wypadkach.

3. Do rachunku dolicza się koszty przewozu osoby nietrzeźwej do izby.

§ 16. W razie nieuiszczenia należności określonych w § 15 przy opuszczeniu izby osoba opuszczająca izbę obowiązana jest opłacić te należności w ciągu 7 dni.

§ 17. Przepisy niniejszego rozporządzenia o opłatach za pobyt i usługi w izbie stosuje się również do należności powstałych z tego tytułu przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha

265

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 listopada 1956 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 7 września 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o zobowiązaniach podatkowych.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) oraz art. 5 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506 i z 1953 r. Nr 9, poz. 27) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 7 września 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 50, poz. 362, z 1952 r. Nr 32, poz. 225 oraz z 1953 r. Nr 30, poz. 116, z 1954 r. Nr 15, poz. 57 i Nr 27, poz. 108 oraz z 1955 r. Nr 5, poz. 29) wprowadza się następujące zmiany:

1) skreśla się § 24 oraz §§ 35 do 39;

2) a) w § 41 dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:
„2. Zryczałtowany podatek, o którym mowa w ust. 1, za dostarczone opakowania szklane wynosi 3% sumy każdorazowo wypłaconej z tytułu należności za wykonane świadczenia.”;

b) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 3;

3) w § 42 ust. 1 po wyrazach „w § 40 ust. 1” dodaje się wyrazy „i ust. 2”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1956 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole